

Cartes

Conductors miops

Miquel Moya Albarracin. Anglès.

Sóc un usuari de la carretera de la Vergonya d'Anglès a Girona. Com si no n'hi hagués prou, a banda de gaudir de tan magnífica via, cada dia em trobo amb la mateixa imatge: el vehicle que va al darrere condueix tan a prop meu que sembla que m'hagi d'investir.

Tothom que coneix aquesta via sap que per avançar cal esperar a les dues úniques rectes que hi ha. És aquí on té sentit apropar-se al cotxe de davant i passar-lo si les circumstàncies així ho aconsellen. A la resta de trajecte, però, el domini dels revolts de diversa índole -dolents o molt dolents- és absolut. Si el més indicat és mantenir una distància de seguretat (no ho dic jo, sinó el Codi de Circulació), a què ve aquesta dèria de seguir de tan a prop a qui ens precedeix? Què ens pensem que anirà més ràpid, potser? Si no caminem enganxats els uns als altres, perquè ho fem quan ens posem al volant?

La visió de tres, quatre, cinc cotxes en fila, conduint tan junts, amb impaciència, com si s'empenyessin mútuament, em fa pensar en aquells xais que frisen per seguir el ramat.

Em pregunto si el que els uneix no és la por d'adonar-se que la velocitat és un mitjà i no un fi en si mateix i que, per tant, cal fer-ne un ús intel·ligent. Al capdavall, el camí ens aporta alguna cosa més que asfalt i pols, ja que sempre és igual, però sempre és diferent.

Potser només així alguns conductors es plantejarien si molesten el que va davant en un exercici d'empatia motoritzada. Hi ha gent que s'oblida que l'Univers és tan immens que no cal apilar-se per fer-s'hi un lloc, i menys en una carretera.

Estem en mans equivocades

JOSEP SERRA QUINTANA. GIRONA.

Les declaracions recents a Brussel·les del Sr. Junqueras, president d'ERC, posa de manifest una vegada més la poca fiabilitat d'aquest partit i ha arribat el moment de dubtar entre si el que volen és ajudar o realment volen perjudicar Catalunya i als seus habitants, cosa que estan aconseguint. L'amenaça de parar l'economia catalana i per tant paralitzar l'espanyola, demostra una visió curta, immadura i també molt perillosa d'un líder polític.

Argumenta i amenaça amb la força que li donen dos milions de persones a les carreteres, però s'oblida que qui va aconseguir-ho el passat 11-S no va pas ser ell, ni cap partit; es va assolir gràcies als moviments socials. Qui li ha dit que ell i el seu partit tingui aquest suport?

Sempre han fet por aquests extremismes i caldria veure quantes persones ens sentim independentistes malgrat ERC i del seu president de torn. De fet, com a membres dels set anys de tripartit, varen deixar l'economia catalana trinxada i endeutada fins al clatell. I ara estem com estem. Si algú ha de tenir por del Sr. Junqueras hem de ser els mateixos catalans, no pas Madrid.

Convivència més que centenària

JOAN JANOHER I SADURNI. forallac.

Des de molt temps enllà, aquest nostre país anomenat Espanya ha merescut i mereix ser el mirall impropï d'una nació: portem ja més d'un segle que D. Benito Pérez Galdós escrigués a la premsa de principis del segle XX, o sigui l'any 1912 a la capital de l'Estat, de la situació per la corrupció existent del moment. I jo arribo a la conclusió que els gàngsters continuen estant a la palestra, dada que constitueix un clar exponent de la polèmica dels actuals polítics.

Res no ha canviat, entrant al punt i segueix de les mateixes manifestacions fetes per Pérez Galdós fa més de cent anys. Ell ja pronosticava en els seus articles de com la corruptela aleshores ja estava al nivell més alt. No ens hem d'estranyar gens ni mica del moment que està patint la societat, i de com les entitats bancàries, amb el consentiment dels governants, han arruïnat una majoria de ciutadans amb l'engany de les preferents, entre moltes altres coses.

En tot aquest afer, fa la impressió que els responsables dels mateixos no demostren cap penediment dels fets, més aviat tot al contrari. Almenys la prova més recent ha estat, i és, la presència de Rodrigo Rato al Parlament de Catalunya. Doncs s'ha vist sorprès per un diputat que l'ha titllat de lladre i estafador, davant la qual cosa la seva reacció no s'ha alterat. I crec que la dita que diu el següent: "Que qui calla atorga". I d'això se'n diu convivència.

Foc, tramuntana, aturats, piròmans
i rendibilitat, compatibles

Marius Viella. La Bisbal d'Empordà.

L'administració es resisteix a invertir per netejar els boscos, i la protecció de la fauna vegetal i animal en favor de l'aprofitament de la biomassa, que en aquest país diu que no té rendibilitat, però que els italians no tenen cap problema per comprar el producte i transportar en vaixells, que de ben segur no és el transport més econòmic. Del port de Palamós han sortit vaixells carregats de la fusta procedent dels boscos que la nevada va esclafar, i que va paritzar gran part de Catalunya primer, i la de l'incendi forestal de l'Alt Empordà l'any passat; ara ja podem començar a netejar el sector afectat per l'incendi al Baix Empordà (que encara avui crema), que de ben segur que els italians ja l'esperen amb candeletes, i l'administració catalana diu que no surt a compte, quan cada dia hem de pagar el gas i l'electricitat més cars.

Tinc els meus dubtes de si tots els piròmans són allò que en podríem dir "tarats"; ara que el mercat està obert, estic convençut que és una font d'ingressos, que algú té interès que la matèria "primera" no escassegi i que no augmenti de preu, com succeiria si el bosc s'hagués de netejar a mà o amb maquinària, i obrir camins entre les plantes, per facilitar el transport.

Quantes empreses tenim a tot l'Estat espanyol? Proposta i pregunta: quin seria el resultat -després de sanejar i purificar l'administració de la Seguretat Social i del govern-, de la contractació per part de cadascuna de les empreses de tot el país d'un aturat, amb una subvenció de 300 al mes, amb el sou net interprofessional, (645,30 al mes), en una jornada laboral de sis hores al dia, cinc dies a la setmana, amb contracte d'un any?; crec que seria una via per rendibilitzar l'atur, en l'estalvi del 50% de la despesa que comporta un aturat a la Seguretat Social, que alhora crearia ingressos i mouria la roda de la producció i el consum.